

На рѣка ми вѣке падна това гнѣздо вито,
Зарад него толкоз дебнахъ, отъ трудъ сѣмъ убито!
Колко ли сѣ тѣ сичкытѣ? едно, двѣчки, трички.
Мой сте вѣче, неможите ми убѣгна, вые клеты птички!

Бѣхтете са и пишете, дѣволчета недны!
Кой на помощь ще ви доде, кой ще ва поглѣдни?
Крыльца ѣще пѣкъ немате отърване нема;
В рѣка сте ми дор до едно, сынца ви ще зема.

Ала какво слушамъ окол мене, майка имъ ли выка?
Какво мило, какъ тѣжовно тя ми чюролика!
Ей татко имъ кацна тука, кацна тамо и са запревива.
Пѣкъ азъ да ли бива дѣцата имъ да ги мажнѣ у дома си?
Небива, небива!

Глѣдай веднажъ! Какво зло сѣмъ намыслилъ да сторѣ!
Да заробѣ мила рожба, в клѣтка да затворѣ;
Ази, който толкоз пѣтя лѣтѣ тукъ сѣмъ бываль,
И с тѣхната птича пѣсень сладко сѣмъ заспиваль.

Ако нѣкой звѣрски челѣкъ мене ма открадне,
Отъ майка ми отъ пазвата, ако той ма грабне,
Какво тогаз тя, горката, за мене направва?
Отъ желѣние, отъ милѣние, въ сѣззы са удава.

Безъ душа ли, безъ сѣрце ли челѣкъ азъ да бѣдѣ,
Мойта рѣка, милы птички, васъ да ва разрѣдѣ?
Небойте са, небойте са, нема да ги бутамъ.
Веч да робѣ людскы дѣца нема да са лутамъ.

Нека растѣтъ да порастѣтъ, в това мѣсто да живѣжѣтъ;
Учете ги, научете птича пѣсень тѣ да пѣжѣтъ
А нит горы, нито рѣкы пѣтя имъ да н бѣркатѣ,
Тѣй кат васъ ги научете нависоко да си хвъркатѣ.

И азъ лѣтось кога додѣ да почивамъ тукъ на сѣнка,
Тукъ подъ дѣба, като лѣгна, и ми доде лека дрѣмка,
Едно отъ тѣхъ да покацне на клонетѣ, да засвири, да завика:
Да ма пресли с пѣсеньта си, с младешкото негово тѣ: — Чюро-
лика, чюролика.